

Gårdhanen og vejrhanen

Der var to haner, en på møddingen og en på taget, hovmodige begge to; men hvem udrettede mest? Sig os din mening, - vi beholder vor egen alligevel.

Hønsegården var ved et plankeværk skilt fra en anden gård, hvori lå en mødding, og på den voksede en stor agurk, der var sig bevidst at være en mistbænkvekst:

"Det fødes man til!" sagde det inden i den! "ikke alle kan fødes til agurker, der må også være andre levende arter! Hønsene, ænderne og hele nabogårdens besætning er også skabninger. Gårdhanen ser jeg nu op til på plankeværket, han er rigtignok af anderledes betydning end vejrhanen, der er sat så højt og ikke engang kan knirke, endsige gale! han har hverken høns eller kyllinger, han tænker kun på sig selv og sveder spanskgrønt! nej, gårdhanen, det er en hane! se ham gøre trit, det er dans! høre ham gale, det er musik! hvor han kommer, får man at høre hvad en trompeter er! Om han kom herind, om han åd mig op med blad og stilk, om jeg gik op i hans krop, det var salig død!" sagde agurken.

Ud på natten blev det et frygteligt vejr; høns, kyllinger og hanen med, søgte ly; plankeværket mellem gårdene blæste ned så det gav et stærkt rabalder; tagstenene faldt, men vejrhanen sad fast, den drejede sig ikke engang, den kunne ikke, og dog var den ung, nystøbt, men sindig og adstadig; den var født gammel, lignede ikke de flagrende himlens fugle, spurve og svaler, dem foragtede den, "pipfluglene, ringe af størrelse og ordinære!" Duerne var store, blanke og skinnende, som perlemor, så ud som en slags vejrhaner, men de var tykke og dumme, al deres tanke gik ud på at få noget i skrutton, sagde vejrhanen, kedelige i omgang var de. Trækfluglene havde også gjort visit, fortalt om fremmede lande, om luftkaravaner og frygtelige røverhistorier med rovfuglene, det var nyt og interessant, første gang, men senere vidste vejrhanen at de gentog sig, at det altid var det samme og det er kedeligt! De var kedelige og alt var kedeligt, ingen var til omgang, hver og en var fad og fløv.

"Verden dur ikke!" sagde den. "Vrøvl det hele!"

Vejrhanen var hvad man kalder blasert, og det havde bestemt gjort ham interessant for agurken, havde hun vidst det, men hun så kun op til gårdhanen og nu var den inde i gården hos hende.

Plankeværket var blæst om, men lyn og torden var

forbi.

"Hvad siger I om det hanegal?" sagde gårdhanen til høns og kyllinger. "Det var noget råt, elegancen manglede!"

Og høns og kyllinger trådte ind på møddingen, hanen kom med ryttertrin.

"Havevækst!" sagde han til agurken, og i det ene ord fornemmede hun hele hans udstrakte dannelse og glemte at han hakkede i hende og åd hende.

"Salig død!"

Og hønsene kom og kyllingerne kom og når den ene løber, så løber den anden med, og de klukkede og de pippede og de så på hanen, de var stolte af ham, han var af deres art.

"Kykliky!" galede han, "kyllinger bliver straks til store høns, når jeg siger det i verdens hønsegård!"

Og høns og kyllinger klukkede og pippede bag efter!

Og hanen forkyndte en stor nyhed.

"En hane kan lægge et æg! og ved I hvad der ligger i det æg? Der ligger en basilisk! Synet af den kan ingen udholde! det ved menneskene, og nu ved I det med, ved, hvad der bor i mig! ved, hvad jeg er for en allerhønsegårds karl!"

Og så slog gårdhanen med vingerne, rejste kammen og galede igen; og det gøs i alle hønsene og i alle de små kyllinger, men de var frygteligt stolte af, at en af deres var sådan en allerhønsegårds karl; de klukkede og de pippede, så at vejrhanen måtte høre det, og han hørte det, men han rørte sig ikke derved.

"Vrøvl det hele!" sagde det inden i vejrhanen.

"Gårdhanen lægger aldrig æg og jeg gider ikke! ville jeg, kunne jeg nok lægge et vindæg! men verden er ikke et vindæg værd! Vrøvl det hele! - Nu gider jeg ikke engang sidde!"

Og så knækkede vejrhanen af, men han slog ikke gårdhanen ihjel, "skønt det var det beregnet på!" sagde hønsene; og hvad siger moralen.

"Det er dog bedre at gale, end at være blasert og knække af!"

* * *